

לתגובות והערות: שגי' 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוד ז"ל,
מיכאל בן מורוד ז"ל, רחמים בן מורוד ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל - לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il
שְׁפֵט שְׁלוֹם וּמַג פְּרִים שְׁמַח

בס"ד עלון מס' 136 לשבת 14.3.2014 - תשע"ד אדר ב' יב'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

צו - שְׁפֵט זְכוֹר

צו אַת אֶהְרֵן וְאַת בְּנֵי לְאֹמֵר זֹאת תּוֹרַת הָעֵלָה הוּא הָעֵלָה עַל מוֹקְדָה (ו,ב)
ופירש רש"י "אין צו אלא לשון זירוז" אמר רבי שמעון: "יותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש בו חסרון כיס" ופירש בספר "פנינים יקרים" בדרך נפלאה בשם ספר "עיר דוד": דהנה כתוב בגמרא בזמן שאין בית המקדש קיים העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה, אמנם גם בזמן שבית המקדש קיים, והאדם הוא עני שאינו יכול להביא קרבן, ואפילו עשירית האיפה, צריך לומר שגם כן היה מכפר לו על ידי שהיה לומד בתורה פרשת עולה שהרי מה נפקא מינה בזמן שבית המקדש היה קיים או לא, שהרי בשניהם אינו יכול להביא קרבן. וזה התכוון דוד המלך שאמר (תהלים קיט, צב): "לִוְלֵי תוֹרָתְךָ שֶׁשָׁעִי אֲז אֲבֹדְתִי בְּעֵנִי" - פירוש למרות שאין בית המקדש קיים, ואי אפשר להביא קרבן אני עוסק בתורה וכאילו הקרבתי עולה. ובפרט שאני עני ואיני יכול להביא קרבן - אפילו בזמן שבית המקדש קיים, אמנם "לִוְלֵי תוֹרָתְךָ שֶׁשָׁעִי" - אם חס וחלילה לא הייתה תורה "אֲז אֲבֹדְתִי בְּעֵנִי". ולפי זה, דברי רש"י נפלאים "צו אַת אֶהְרֵן וְאַת בְּנֵי לְאֹמֵר", דהיינו שיאמר "זאת תּוֹרַת הָעֵלָה", שמספיק שלומד תורת עולה כאילו הקריב עולה, ועל זה פירש רש"י שדין זה הוא "מיד ולדורות" - היינו בין בזמן שבית המקדש קיים ובין בזמן שאין בית המקדש קיים וכנ"ל, תמיד יכול ללמוד תורת עולה, ויעלה עליו כאילו הקריב עולה. על זה פירש רש"י דאמר ר' שמעון: "יותר צריך לזרוז הכתוב במקום שיש בו חסרון כיס" - היינו כגון שהוא עני ואין בידו להביא אפילו קרבן, ואפילו עשירית האיפה. בזה יועיל שילמד ויעוסק בתורת עולה וכאילו הקריב קרבן עולה.

צו אַת אֶהְרֵן וְאַת בְּנֵי לְאֹמֵר זֹאת תּוֹרַת הָעֵלָה הוּא הָעֵלָה עַל מוֹקְדָה (ו,ב)
פירש רש"י: אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות, אמר ר' שמעון ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש בו חסרון כיס. יש לומר הכוונה בזה, על פי מה שכתבו המפרשים (עיין בכלי יקר) דפסוק זה היא אזוהרה על לימוד התורה מיד ולדורות. והנה אמרו חכמינו ז"ל (נדרים פא.) הזהרו בבני עניים שמהם תצא תורה. וזה שאמר ר' שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש חסרון כיס - היינו בבני עניים, שמהם תצא תורה. (כרם שלמה - באבוב).

וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל מְקוֹם טְהוֹר (ו,ד)
אמרו חז"ל (עבודה זרה דף ג' עמוד ב'): "נמשלו בני אדם כדגי הים לומר לך מה דגים שבים כיון שעולין ליבשה מיד מתים אף בני אדם כיון שפורשין מדברי תורה ומן המצוות מיד מתים". כל יהודי צריך לדעת, לא משנה לאיזה תהום נפלת, תמיד אתה יכול לעשות תשובה, ידוע כי כנגד כל איבר ואיבר של האדם, יש לו חיות וכוח רוחני, המעשים והמצוות של האדם הם 'הלבוש הרוחני' שלו, וכך גם חלילה העבירות... לכן כאשר יעשה האדם תשובה: "וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו" - יעזוב את מעשיו הרעים, "וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים" - קיבל על עצמו תשובה ומעשים טובים. "וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן" - ידוע כי בימינו יש דשן שלקחו בעצם את הזבל של הפרות וממנו עושים זבל אורגני שיוצא ממנו תועלת, וכך אדם צריך להוציא "אֶת הַדָּשָׁן" שלו, היינו הרגלים וחכמות שלמד, אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל מְקוֹם טְהוֹר - אל מקום של קדושה.

וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּוְקַד בּוֹ (ו,ה)

כלומר, אם אש עבודת ה' יוקדת באדם, עליו להזהר שתהיה יוקדת "בו", בתוכו פנימה, ולא כלפי חוץ באופן שתפגע באחרים. וכדוגמא לכך מביאים את מה שסיפרו חז"ל בגמרא (סוכה כח) על תלמידו של הלל הזקן, יונתן בן עוזיאל, שבשעה שישב ועסק בתורה, כל עוף שפרח מעליו מיד נשרף. ונשאלת השאלה - אם כך גדולתו של התלמיד, במה התבטאה גדולתו של הרב (הלל הזקן)? אומר ה"שפת אמת": גדולתו של הרב התבטאה בכך שעוף הפרח מעליו לא נשרף כלל, שכן האש היתה יוקדת בקרבו פנימה, ומבחוץ לא היה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

הדבר ניכר. וכבר לימדונו רבותינו ז"ל בעלי המוסר, הן בדבריהם הקדושים והן ביושר הנהגתם, כי על אף דביקותו של האדם בעבודת בוראו, ועל אף דקדוקו בקיום מצוותיו, ועל אף כל החומרות והסייגים שגודר בהם עצמו, עליו להישמר שלא יעשה הדבר על חשבון הזולת ושלא יגרם מכך פגיעה בזולת. לכן ראוי להצניע לכת ולהצניע את המעשים והדברים שאדם מקבל על עצמו, משום שסובבים אותו בני אדם שאינם מלאכים, ופעמים, כתוצאה מהנהגותיו ומעשיו של האדם, נופלים הם לקנאה, לעין רעה וכו'.

חכמתו מסתלקת

פירש גאון עוזנו מרן החיד"א זצ"ל: חז"ל אמרו (פסחים ס"ו, ע"ב) כי כל המתייחר, אם חכם הוא – חכמתו מסתלקת ממנו. וכן דרשו בירושלמי (יבמות פ"ב ה"ו), שבני סימוניא באו לרבינו הקדוש וביקשוהו ליתן להם רב שיהא להם דרשן ודיין, חזן ומלמד. הפנה אותם לרבי לוי בר סיס. עשו לו בימה גדולה הושיבוהו עליה, שאלוהו שאלות בהלכה ולא ידע להשיב. חשבו: אולי אינו בקי בהלכה. שאלוהו בדברי אגדה, וגם עליהם לא ענה. באו לרבינו הקדוש בקובלנא. אמרו: וכי אדם כזה ביקשנו ממך? אמר להם: מבטיח אני לכם, אדם גדול כמותי נתתי לכם! שלח אחריו ושאלו כל השאלות ששאלוהו בני סימוניא, והשיב כהלכה! שאל אותו: ומדוע לא ענית להם? ענה לו: בימה גדולה עשו לי, והושיבו אותי עליה, וגבהה עלי רוח, ושכחתי תלמודי!

ובדרך הדרוש אפשר לומר טעם על זה, מדוע המתייחר שוכח תלמודו. כי אמרו חז"ל שרבי יהושע בן לוי התלווה לאליהו הנביא. עברו ליד נבלה מצחינה, סתם רבי יהושע בן לוי אפו ואליהו הנביא לא הרגיש בסרחונה. לפתע עבר לפניהם אדם ואליהו הנביא מיהר לכסות אפו ואמר: אדם זה גאוותן הוא, והגאווה מצחינה עד שאין יכולת לסבול אותה.

למדנו ממעשה זה, שמבחינה רוחנית מדיפה הגאווה ריח מבאיש להחליא. והתורה הן רוחנית היא, והלכה פסוקה היא שאסור ללמוד תורה במבואות מטונפות. אם כן, האדם המתגאה הריהו כמבוא מטונף מבחינה רוחנית ותורתו מסתלקת ממנו, שאינה יכולה לשרות בו. וזהו רמז הכתוב: "זאת תורת העולה, היא העולה". זאת התורה השוכנת בליבו של אדם שרוחו עולה ומתגאה – היא העולה, תורה זו עולה ומסתלקת.

חסרון כיס

אומר רש"י: "אין צו אלא לשון זירו. אמר רבי שמעון: "ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס". כל איבריו של האדם יש להם "כיס" – כעין כיסוי השומר על כל איבר לבל יעשה את הבלתי רצוי. הפה, למשל, יש לו שפתיים שבהן יכול הוא לסגרו כל אימת שהוא רוצה להמנע מדיבורים רעים. האוזן יש לה אליה שאפשר לכופף אותה לתוכה כדי שלא לשמוע דבר שאינו הגון. העין יש לה שמירה על עפעף, וכן שאר האיברים המשמשים את חושיו של האדם. לעומת זאת, המחשבה אין לה שום "כיס" לכסות עליה, בת-חורין היא, פועלת ומשפיעה תדיר, מן הצורך איפוא לזרז ולשקוד הרבה כדי לשמור על המחשבה מהרהורים רעים, והנה, מכיון שקורבן עולה בא לכפר בעיקר על מחשבות רעות, לכן אמרה תורה בקורבן עולה "צו", שפירושו: זירו, כי "ביותר צריך לזרז במקום שיש בו חסרון כיס", כלומר, כאשר הדברים אמורים במחשבת הלב שהיא חסרת "כיס". (מעיינה של תורה).

למחשבות שלנו יש כוח עצום לכאן או לכאן. לכן צריך לחשוב טוב, הן על עצמנו והן על זולתנו, כדי שנזכה לעלות מעלה מעלה, כדי לעורר הרהורי תשובה ממש. ואם נחשוב רע, חלילה, אנו עלולים להזיק לזולת ולעצמנו. רבי נחמן מברסלב אומר לנו שאפשר להטות את המחשבה – ממחשבה רעה למחשבה טובה, משום שיש ביד האדם כוח להטות את המחשבה כרצונו. יהי רצון שנזכה להיות זריזים ונמרצים בעבודת ה', לא לפגוע בזולת, להמשיך במרץ את המלחמה בגאווה ולשמור היטב על מחשבותינו שתהיינה תמיד טובות. (הרב מנחם אזולאי שליט"א).

מסופר על רבי חנינא בן דוסא שהיה עני מרוד והיה מסתפק בקב חרובים מערב שבת לערב שבת, פעם אחת אמרה לו אשתו: "עד מתי נצטער בעניות זו?" התפלל לה' ויצאה כמין יד עם רגל שולחן מזהב. בלילה חלמה אשתו שכל הצדיקים יושבים ליד שולחן בעל שלוש רגליים ואילו היא ובעלה יושבים על שולחן עם שני רגליים. הצטערה אשתו וביקשה שיחזיר את הרגל שנלקחה מהעולם הבא שלהם. שאל רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל בספרו 'יערות דבש': מדוע בקשה אשת ר' חנינא כסף וזהב ולא הסכימה לחיי העוני שלה? וכי רצתה לחיות ברווח? וכי זו דרכם של בני תורה? בודאי שאין לחשדה בכך. אבל כונתה היתה כדי שיוכלו לפרנס בזה עניים, ולגמול בכסף זה חסד עם הנצרכים, בודאי לא התכוונה שיהיו לה מתנות. אך מן השמים הראו לה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

שמחשבתם אינה נכונה. משום שעד עתה שלא היה להם כסף ובאו עניים לבקש ולא היה באפשרותם ובגלל רצונם העז לתת תיקנו בזה רגל לשולחנם לעתיד לבוא, ששלוש רגליים של השולחן רומזים: לתורה, עבודה, וגמילות חסדים. נמצא שבמחשבותם הטהורה ורצונם הקדוש כבר תיקנו שולחנם לעתיד לבוא. אבל אם יקבלו כסף כדי לתת, יתכן שלא יצליחו לצאת ידי חובתם. כי אולי יזדמן להם עני שאינו ראוי כל כך, או שלא יקנו מספיק לעני הראוי לקבל יותר ואז לא יהיה השולחן מושלם. ומוסיף הרב יהונתן אייבשיץ ואומר: "ישנם אנשים שאומרים שאם היה בידם ממון היו עושים בו צדקות וגמילות חסדים, ואם היה להם כשרון כמו פלוני היו לומדים הרבה תורה, אבל שקר בפיהם. כי אם הקב"ה לא נתן להם ממון, בוודאי שידוע שלא ישתמשו בו כנצרך ולכן מספיקה להם המחשבה בלבד, וכן אם היה להם כשרון גדול יותר היו משתמשים בו לרעה. המחשבה היא קרקע המצמיחה את הפעולות שכן לא יצא דבר מתחת ידנו אלא אם הבשיל קודם בתודעתנו. וכבר אמרו חכמים: במעלת המחשבה וביתרונה למקום שאליו מפליגות מחשבותיך – שם נמצא אתה בעצמך. (אור דניאל).

וְהוֹתֵר בְּפֶשֶׁר וּבְלֶחֶם בְּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּ (ח, לב)

נראה להסביר בדרך רמז על פי דברי הראב"ד המפורסמים, שאדם שאוכל מאכלים ומסלק עצמו מהמאכל ואינו מסיים את האכילה, הרי זה נחשב לו לכפרת עוונות, כיון שהתגבר על עצמו ותאוותו מבלי לסיים את האכילה. וזהו שאומר הכתוב: "וְהוֹתֵר בְּפֶשֶׁר וּבְלֶחֶם" – אם לא מסיים את אכילתו, אלא מפסיק מלאכול ונשאר לו נותר מהבשר והלחם, אזי "בְּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּ" – זוכה שנשרפים עוונותיו באש (תורת הפרשה).

מסופר ברבי יהונתן אייבשיץ שהיה קטן היה נוהג לטעום את המאכלים בערב שבת והנה פתח את אחד הסירים וטעם איזה עוף גדול ומשובח. הגיע זמן סעודת שבת ואמו של הרב יהונתן מזגה את האוכל למשפחה התבוננה בסיר של העופות ונדהמה, מנהג היה שאת העוף הגדול ביותר מקבל האבא והעוף נעלם. שאלה על אודות העוף ואף אחד לא עונה. היא כבר מיד הבינה מי שיכול לעשות את הקונצים האלו זה רק יהונתן הקטן. כעסה אמו ואמרה נו זה יפה ככה לעשות לאבא, לאכול את העוף הגדול. אמר יהונתן אני קיימתי מצוות טעימה בערב שבת, מה עשיתי? אמר לה אביו, עזבי אותו, סה"כ הוא מקיים את המצווה טועמיה חיים זכו. ענתה אמו טועמיה נאמר ולא לאכול כזה עוף גדול. ענה לה יהונתן הקטן אך גם נאמר ואוהביה גדולה בחרו. וכל המשפחה פרצה בצחוק שנזכר לדורות.

"וגם חרבונא זכור לטוב"

קבלה יקרה היתה בידי של הגאון ר' חיים מוולוז'ין שלא טעם מאומה, לא דבר מאכל ולא דבר משקה, אלא אם כן נמצא אדם לידו שיענה אמן על ברכתו. פעם אחת כששקד ר' חיים על תלמודו באישון ליל, חש לפתע צימאון חזק. מחד גיסא, לא רצה ר' חיים להעיר את בני ביתו, ומאידך גיסא, לא רצה לטעום מאומה, כי אין מי שיענה אמן על ברכתו. כך התענה ר' חיים שעה ארוכה, עד שלפתע נשמעה נקישה חרישית בדלת הבית. ר' חיים מיהר לפתוח את הדלת, ומולו עמד בחור אחד מבני הישיבה. יסלח לי מרן ראש הישיבה – אמר הבחור – אולם ראיתי אור בבית ובקשתי לדבר עם הרב מעט בלימוד. בבקשה – ענה ר' חיים בשמחה – אולם, אם תרשה לי אברך קודם בנוכחותך ואשתה מעט מים. ברך הרב והבחור ענה אחריו אמן, ולאחר מכן שוחחו מעט בלימוד והבחור פנה והלך לדרכו. למחרת היום, פגש ר' חיים את אותו בחור, והודה לו נרגשות על שבא אל ביתו אמש. כבוד ראש הישיבה – ענה הבחור במבוכה – כלל לא באתי אל בית הרב אמש, ובכלל לא שהיתי בין כותלי הישיבה... הבין ר' חיים כי מן השמים ראו אותו בצערו, ושלחו אליו את אליהו הנביא בדמות אותו בחור באומרו: אם אליהו הנביא בחר לבוא בדמותו, אין זאת כי התלמיד הזה בעל מדרגה גבוהה הוא... על פי זה יבואר הכתוב במגילת אסתר: "וגם חרבונא זכור לטוב" – במדרש נאמר כי חרבונא היה אחד מסריסי המלך ובא אליהו הנביא בדמותו, ויעץ למלך לתלות את המן. אם אכן היה זה אליהו הנביא, מדוע יש לזכור לטוב את חרבונא? אלא, אם אליהו הנביא בחר לבוא בדמותו, אין זאת כי בעל מעלה הוא ויש לזכרו לטוב. (מתוך עלון 'אהלה של תורה' גליון 277).

א-ל אחד לעם מיוחד! (מאמר מאת הרב משה יודי שליט"א)

כשהסית המן הרשע את אחשוורוש נגד עם ישראל, אמר הוא לו: "יִשְׁנֹוּ עִם אֶחָד מִפְּזָר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים" (אסתר ג, ח), מדוע הוסיף הוא את המילה "אֶחָד"? והלא יכל הוא לומר "יִשְׁנֹוּ עִם מִפְּזָר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים"? מסבירים חכמי המוסר: המן בקטרוגו משמיץ הוא את עם ישראל ואומר לאחשוורוש: "עם ישראל עם משונה הוא, עם לא מובן ומלא תהפוכות, מצד אחד מפורד ומפורד הוא במאה עשרים ושבע מדינות מלכותך, אך

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

הוא "אחד", דהיינו: "מאוחד". יהודי הזקוק לעזרה באחת המדינות, מיד יחוש לעזרתו יהודי אחר מכל מדינה אחרת, מזה שלא קיים בינינו בכל האומות, ולכן העם הזה בעצם קיומו ונוכחותו גנאי הוא לנו, אין לנו אלא להשמידם!!!". זהו ששאל מושל דמשק את סיר משה מונטיפיורי זיע"א כשחש הוא לעזרתם של יהודי סוריה ב-"עלילת הדם" המפורסמת שהתרחשה שם לפני מלחמת העולם הראשונה. "מה לך כי נזעקת?" שאלו המושל, "והלא אנגלי אתה! מה לך וליהודים שנכלאו כאן בדמשק? מה זה נוגע לך?" וכדי לחזק את דבריו, הוסיף המושל ואמר: "והלא ברור לשנינו שאם יכלא גוי סורי, וכי יגיע גוי מהודו לסייע לו? "אמת בפיך" ענהו סיר משה מונטיפיורי, "חכמינו זכרונם לברכה המשילו אותנו ל"ש ה" ואמרו עלינו: "שה פזורה ישראל", מדוע דווקא ל"שה"? כי כך דרכה, כשחולה היא באחד מאבריה, בידה או ברגלה, מיד כואב ותשש כל גופה. כך אנחנו עם ישראל מאוחדים ומחוברים זה לזה בעבותות של אהבה, וכשאסרת יהודי מדמשק בבית הסוהר, לא יכולתי להישאר באנגליה ולהתרווח בכורסתי, ומיד שמתי פעמי לכאן כדי לבקשך ולהפציר בך ואף לתבוע ממך: "שחרר את אחי לאלתר!". ענק המוסר עבד ה' נאמן ואוד מוצל מאש הרב יעקב גלינסקי זצוק"ל ענה על שאלתנו הנ"ל כדרכו בקודש על דרך המוסר ואמר: "המן בדבריו ניסה הוא להסביר את סוד קיומו של עם ישראל באומרו "עם זה "מפוזר ומפורד" הוא בכל מדינות מלכותך, אך גם "עם אחד" הוא, דהיינו: בכל יום ויום מייחדים הם את אלו-ה-י-הם ואומרים: "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד", וכל יהודי באומרו פסוק זה, בז הוא לכל האלוהים האחרים שבעולם בייחודו אך ורק את אלו-היו, ועל זלזולם של היהודים בכל האלהויות שבעולם אסור לנו להבליג ולכן עלינו להשמידם". וכדי להמחיש את פירושו סיפר הרב גלינסקי סיפור מפעים שהתרחש עמו במנוסתו בתקופת השואה האיזומה מציפורני הנאצים: "כשעטפה אותנו המלחמה מכל עבר, נקלעתי במנוסתו לתחנת רכבת בבוכרה ללא פרוטה בכיסי. ככל שקרבה "שקיעת - החמה" כך קרבה שעתו של המשוטט בלילות להיהרג ללא דין וחשבון. לא ידעתי מה לעשות, עמדתי כך תוהה כחצי שעה לפני השקיעה וזועק מקירות ליבי לאבינו שבשמים: "אנא! הורני את הדרך אשר אלך בה! מה עלי לעשות? איך אנצל?" לפתע ראיתי זקן היושב בפאתי התחנה ומצחצח נעליים. חותם יהודי היה על פניו ורציני מיד לגשת ולבקש את עזרתו אך חששתי מאד כיון שאולי מחמת רצוני הגדול לחיות, נדמה לי שיהודי הוא זה! "מה אעשה?" הרהרתי. אם אגש ואשאלהו: "האם יהודי אתה?" ואטעה חלילה, הרי יסגירני הוא מיד למשטרה! כך עמדתי חסר אונים כשבכתי רועדות מחרדה ותהיתי מה לעשות. לפתע עלה במוחי רעיון ומימשתיו מידיתי. התקרבתי ל"מצחצח-הנעליים" בהתרגשות מהולה בפחד, ולאחר שבדקתי שאין איש שומע אותי, לחשתי לעברו: "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד", בחושבי אם גוי הוא הרי בוודאי שלא יבין את מה שאמרתי. כששמע הוא את פסוקי, הגביה את עיניו וכמוני בדק אף הוא שאין איש שומעהו ולחש לעברי: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" בהברה בוכרית עתיקה. נשמתי לרווחה ומיד רמזתי לו על מצוקתי הנוראה ואף רמזו הוא לי שיעשה הכל כדי להצילני והורה לי לבוא אחריו, וכך הגעתי לביתו ושהיתי שם אחד עשר יום כשבמשך כל אותם ימים לא החלפתי עימו אף לא מילה אחת, כי מה לו ליהודי בוכרי הדובר בוכרית וליהודי פולני הדובר אידיש? וכך רמזתי רק עם האצבעות והראש וברוב איברי וניצלתי. באחד הלילות, כשעליתי על יצועי לישון, דמעות של תודה הציפו את עיני ואמרתי: "אבי שבשמים! איך אודה לך על הפסוק הנפלא "שמע ישראל" שנתת לנו? הרי ללא פסוק זה לא הייתי מעיז לפצות את פי מחשש שיבולע לי, ובפסוק זה הצלתני מציפורני החיה הנאצית, זה הפסוק שמקשר בינינו, מאחד אותנו ואף מצית בנו מסירות נפש להציל זה את זה!" "שם במרכז בוכרה", ממשיך הרב גלינסקי ואומר: "הבנתי את דברי המן הרשע "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד", מצד אחד מפוזרים ומפורדים הם בכל קצווי תבל, אבל קיים פסוק אחד המאחד אותם כגוף אחד ונשמה אחת וגורם להם להתענג על אותו מאכל ואף לנשום זה את אורו של זה!" "זהו עם אחד שכולו זועק: ה' אחד!!! וה' יזכנו שאף אנחנו נחוש באותה מסירות נפש יהודית שורשית טהורה ומוצקה למען כל אחינו ואחיותינו, ובזכותה ימתק אבינו שבשמים את כל הדינים כולם מעל כל ישראל אחינו ומעלינו, ובמהירה יראו עינינו וישמח ליבנו בביאת משיח צדקנו ובבניין בית מקדשנו אמין ואמין!!!

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רויית בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפוריה בת מורוור, לציפוריה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.